

Til Sagen!), saa spørger jeg: er det ikke ogsaa her den lovgivende Magt, som har fastsat en saadan Bestemmelse? — og naar endelig den danske Grundlov siger, at vi under de i Grundloven nævnte Betingelser kunne forandre selve Grundloven, og altsaa ogsaa de Bestemmelser, som vedkomme Domstolene, saa spørger jeg, om dette ikke beviser det, jeg fremførte, at den dømmende Myndighed er stabt af den lovgivende, og om ikke dette er en fuldkommen Sandhed? (Nei!) Det er en anden Sag. Da det lader til, at det er et Spørgsmaal, hvorom Enhver vil have sin egen Mening, vil jeg ikke forsøge at afvinge Andre deres Mening, men gaae over til den egentlige Gjenstand for Discussionen. Naar der tales om, hvorvidt denne Sag i Overensstemmelse med Grundlovens § 50 egner sig til at fordre en Comitee nedfat, saa troer jeg, at man dog ikke har lagt tilstrækkelig Vægt paa den Tanke, jeg søgte at udtolke før, da jeg omtalte det samme Spørgsmaal. Vore Landboforhold have hidtil svævet som en dunkel Sky paa Danmarks indre politiske Horizont, men i denne Sky har der skjult sig en lille Tvedragtsdjevul, som truer med at adspredde den Enighed, som vi saameget skulle søge at opretholde; denne Djevul troer jeg netop, vi igjennem disse Spørgsmaal kunne see at faae fat paa, og see hvorledes han seer ud, om det er en Godseier eller en Bonde eller en Bondeagitator, som er Fader til ham, og det er netop det, som jeg igjennem denne Sag ønsker at blive bekendt med.

Grundtvig: Jeg vilde blot med et Ord anmærke det, at skøndt jeg vist har opfattet den ærede 6te Kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Mouriers) Ord saaledes, at han ønskede, denne Sag skulde fremmes, saa kunde jeg dog, især i hans Modsigelse imod den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 2den Valgfreds (Schack), ikke finde Andet, end at han ligesom benægtede, at Underfølgelsescomissionen her kunde være paa sit rette Sted (Ja!), uden Skade for Domstolenes Myndighed. Mig synes, han benægtede derved, at der burde nedfattes en Underfølgelsescomission, om den end kunde komme til det Resultat, at her var en Sag, hvor der maatte finde offentlig Paatale Sted.

Otterstrøm: Jeg skal aldeles ikke indlade mig paa Sagens Realitet, og da jeg antager, at der i Thinget vil findes Majoritet for Sagens videre Fremme, saa skal jeg heller ikke spille Tiden med at ytre mig videre derom. Jeg skjæler, ligesom en foregaaende æret Taler, mellem to Gjenstande, hvori det foreliggende Andragende deler sig, nemlig den, som angaaer Meddelelsen af Bevilling til adskillige Gaardes Nedlæggelse, og den, som angaaer de paaankede Overtrædelser af Grevinde Danneffold-Laurvigs Disposition. Om hvorvidt den første maatte kunne give nogen tilstrækkelig Bespielse til at nedsette en Comission, skal jeg paa dette Standpunkt af Sagen ikke videre udtale mig; den anden derimod anseer jeg for, at angaae reent privatrettlige Forhold. Jeg har derfor blot reist mig, for at ytre det Dasse, at den Comitee, som jeg haaber vil blive nedsat, vil, naar den maatte komme til det Resultat, at tilraade Forsamlingen at nedsette en Comission, noie betegne Grundserne for en saadan Comissions Virksomhed.

B. Christensen: Jeg skal, idet jeg tager Ordet, gjøre mig Umage for at være kort, og jeg kan det saameget mere, som jeg med den sidste ærede Taler deler den Anskuelse, at Stemningen i Salen er for at lade denne Sag nyde Fremme paa dette Stadium. Jeg vil først tillade mig at takke den ærede Indenrigsminister for den Maade, hvorpaa han er optraadt i denne Sag; jeg misstjender ikke den med Hensyn til de specielle Forhold vanskelige Stilling, Indenrigsministeren maatte have i Sagen, og naar jeg derfor med meget faa Træk ledsager hans Uttringer, da er det, fordi det er min Pligt imod Sagen, at sørge for, at den, naar den igjennem vore Forhandlinger gaaer ud i Nationen, da vil blive opfattet saaledes som den er. Den ærede Indenrigsminister lagde Vægt paa, at den Danneffoldske Disposition nærmest betegnes som en Disposition angaaende Hoveri, samt at det største Omfang af den blot angik Hoveri; men jeg vil dertil svare, at ligesom han selv, som det forekommer mig, svækkede det Argument, der fra denne Betragtning kunde hentes derved, at han meget rigtigt og fuldstændigt gjorde opmærksom paa de andre ikke mindre vigtige